

дешевшим, компанія з управління активами “КІНТО” пропонує громадянам вкладати гроші у інвестиційні фонди, активами якими вони управляє.

Інвестиційні фонди є одним з найбільш доступних, надійних і простих способів інвестування у цінні папери, який має значні переваги.

Розглянемо які саме переваги має спільне (колективне) інвестування компанії “КІНТО”[2]:

1. Професійне управління. Важливою перевагою при спільному інвестуванні в інвестиційні фонди є професійне управління Вашими активами. В компанії з управління активами працюють атестовані, кваліфіковані спеціалісти з багаторічним досвідом роботи у галузі інвестицій.

2. Економія часу. Очевидно, що час є одним з найдорожчих ресурсів для людини. Довіряючи свої кошти в управління КУА, Ви зберігаєте свій власний час, тому що у Вас не виникає необхідності вивчати ситуацію на фондовому ринку і якимось чином реагувати на неї. Такі функції через спільне інвестування бере на себе компанія з управління активами.

3. Прозорість. Навіть у такої високоорганізованої системи, як банківська, ми не побачимо такого рівня звітності перед вкладниками, як у системі спільного інвестування. Наприклад, відкриті фонди щоденно оприлюднюють інформацію щодо вартості чистих активів та надають контролюючим органам (Державній комісії з цінних паперів та фондового ринку) звітність щодо вартості цінних паперів та складу портфеля фонду, що робить інвестиційні фонди одним з найпрозоріших інструментів інвестування.

4. Відкритість. Ознайомившись з головним документом фонду – Проспектом емісії, зацікавлений інвестор може без перешкод зрозуміти стратегію фонду на ринку, його позицію відносно ризиків та доходності.

5. Диверсифікація. Інвестиції завжди були і будуть підвладні ризикам, але при бажанні при спільному інвестуванні ризики можна знижувати шляхом диверсифікації портфеля фонду, тобто формувати інвестиційний портфель з широкого спектра цінних паперів таким чином, щоб зниження вартості одних цінних паперів компенсувалося зростанням вартості інших.

6. Низькі операційні витрати. При управлінні великою кількістю дрібних інвестицій як одним великим портфелем при спільному інвестуванні економія досягається за рахунок масштабу операцій.

Інвестиційні фонди можна порівняти з оптовими покупцями, які купують товари та послуги за більш низькими цінами. Зниження операційних витрат позитивно впливає на загальний інвестиційний результат фонду, а отже, і на кінцевий результат кожного інвестора.

7. Пільгове оподаткування. У межах фонду при спільному інвестуванні доходи інвестора не оподатковуються до моменту отримання виплат. У самому ж фонді проміжні доходи реінвестуються без необхідності сплати податків, оскільки фонд податок на прибуток не сплачує.

У випадку самостійного інвестування шляхом придбання цінних паперів, це неможливо: проміжні доходи інвестора від продажу акцій або облігацій, від отримання по них дивідендів або процентів підлягають оподаткуванню.

Право на весь зароблений фондом прибуток, а не тільки на його частину. Якщо Ви поклали свої гроші на банківський депозит і банк використовує їх вдало, то Ваші гроші можуть принести дуже високий доход.

Однак цей доход буде не Вашим, а доходом банку: зобов'язання банку перед Вами – тільки у розмірі покладеної Вами суми і обумовленого банківською ставкою відсотка.[3].

У фондах при спільному інвестуванні – інша ситуація. Увесь отриманий за рахунок грошей інвесторів прибуток є прибутком інвесторів, за виключенням витрат на управління – винагороди і премії компанії з управління активами (якщо остання передбачена документами фонду); винагороди торговця цінними паперами, зберігача, реєстратора, аудитора тощо.

Участь у фондах – це перевірений світовою практикою спосіб інвестування, що дозволяє навіть за наявності невеликих грошових коштів долучитися до великих можливостей фондового ринку.

Отже, організація ефективного регулювання щодо ринку спільного інвестування є надзвичайно важливим завданням сьогодення. Почавши, не важко пересвідчитися, що інвестування – це захоплюючий інтелектуальний процес, який разом з певними ризиками відкриває безмежні можливості. Практично кожна людина протягом свого життя інвестує в той чи інший спосіб – в своє здоров'я, коли споживає здорову їжу, отримує враження від відпочинку або займається спортом; в свій інтелект, коли навчається та відкриває для себе щось нове; в своїх дітей, коли намагається дати їм лише найкраще. Фінансові інвестиції – не менш важливі, вони створюють грошові потоки, і в сучасному світі знати про них більше зобов'язаний кожний.

Література:

1. Лютий І. Вплив держави на ринок фінансового капіталу України / І. Лютий, Н. Дрозд // Фінанси України. – 2010. – №8. – С.63-72
2. Переваги спільного (колективного) інвестування. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kinto.com/ukr/azbuka/advise/>
3. Фондовий ринок: доступно і просто. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kinto.com/azbuka/fr.html>

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЄЮ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Кирилович Ю.Ю., Крахмальова Н.

Київський національний університет технологій та дизайну

Практика процвітаючих підприємств доводить, що розробка стратегій, як правило, завершується формуванням більш або менш обґрунтованих планів, що мають складну внутрішню структуру. Наявність стратегії розвитку в будь-якого підприємства свідчить про серйозність його намірів, про те, що воно орієнтується на довготривалу перспективу, на співпрацю із своїми партнерами і клієнтами. Розробка стратегії є однією з важливих функцій менеджменту підприємства. Як свідчить досвід експертів, сьогодні для більшості українських підприємств вагомим кризоутворюючим чинником є неналежний рівень стратегічного планування, концентрації зусиль на вирішенні поточних завдань та оперативного управління.

Визначень стратегія" є свідченням того, що цьому поняттю зарубіжні та вітчизняні автори приділяють значну увагу (А. Стрікленд, А.А. Томпсон, Б. Карлоф, Г. Міцберг, Г. Хемел, Дж. Квін, Е. Чандлер, І. Ансофф, К. Омайє, К.К. Прахалад, М.Е. Портер, П. Дойл, П.Ф. Друкер, У. Глюк, Ш.М. Остер та ін.). Різноманітні теоретичні та методологічні проблеми стратегії та стратегічного управління підприємством розглянуто в працях українських науковців: Б.Г. Шелегеда, Н.В. Касьянова В.С. Понаморенко, П.Л. Гордієнко, Л.Г. Дідковської, І.А. Ігнатєвої, П.Г. Клівець, О.І. Ковтуна, В. Краснової, А. Матвеева, А.П. Наливайка, С.В. Оборської, А. Привалова, М.Г. Саєнка, Г.О. Селезньової, О.М. Тридіда, Н. Хорошавиної, З.Є. Шершньової, Н.В. Яшкіна та багато інших авторів, а також у працях вчених країн СНД: Г.П. Азова, О.С. Виханського, Р.А. Фатхутдінова та ін.

На сучасному етапі розвитку, стратегія розглядається як специфічний управлінський план дій, спрямованих на досягнення встановлених цілей. Вона визначає, як організація функціонуватиме та розвиватиметься, а також яких підприємницьких, конкурентних та функціональних заходів і дій буде вжито для того, щоб організація досягла бажаного стану.

Дослідження підходів до визначення стратегії вказує на ототожнення понять "стратегія" і "стратегічне управління", оскільки, посилаючись на розглянуті вище погляди авторів, вони стратегію визначають як комплексний план, правила, прийоми, процедури, що є основою реалізації стратегії, тобто процесом управління з досягнення стратегічних цілей у будь-якій сфері діяльності господарюючого суб'єкта. У більшості випадків термін "стратегія" ототожнюється з планом перспективних дій, спрямованих на досягнення якісно нових цілей і дій.

Визначення конкретного варіанта стратегії розвитку підприємницької діяльності та засобів його реалізації - досить складна проблема наукового прогнозування. Вона органічно пов'язана з пошуком нових імпульсів активізації технологічного оновлення та розвитку, з особливостями внутрішніх накопичень і залученням зовнішніх засобів для інвестицій та інновацій у виробничий процес [1].

Поряд із вибором конкретної стратегії розвитку сьогодні найважливішого значення набуває вміння підприємств пристосовуватися до технологічних, кон'юнктурних та інших змін. При цьому підприємство може вибрати один із чотирьох варіантів поведінки: пасивне очікування; активне очікування, тобто готовність кваліфіковано (ефективно) зустріти зміни; підготовка до змін та стимулювання бажаних змін. Найкращий варіант полягає у попередженні змін та стимулюванні їх за допомогою інновацій. Таким чином, у змінюваному світі підприємству, щоб гнучко та вчасно реагувати, зберігаючи при цьому свій курс, не обійтися без технологічного, економічного і соціального прогнозування [2].

Втім, розробка стратегії підприємства починається з визначення основних орієнтирів підприємницької діяльності, яка у поєднанні з мотиваційною ідеєю визначає основні напрями розвитку підприємства і встановлює його цілі. Важливим джерелом інформації для формування стратегічних цілей є інформація про внутрішнє, проміжне і зовнішнє середовище, аналіз якого дозволяє оцінити реальність поставлених цілей,

спрогнозувати можливі зміни і вибрати найбільш ефективну стратегію розвитку підприємства.

Основні конкурентні переваги підприємств, які обрали зазначену стратегію концентрації, зумовлюються:

- високим ступенем спеціалізації та професіоналізації діяльності;
- можливістю налагодити використання виробничого потенціалу підприємства в найбільш ефективному режимі;
- використанням нагромадженого підприємством досвіду щодо визначення та опанування найперспективніших підходів до вдосконалення технологій виробництва та/чи задоволення потреб споживачів;
- впровадження інновацій у сам продукт (послугу) та/чи будь-яку іншу підсистему підприємства (частину «ланцюга цінностей»);
- перетворенням конкурентних переваг, зумовлених обраною стратегією, та можливостями швидкого впровадження інновацій у стабільний імідж підприємства лідера, формування підприємства «кращого з найкращих» за продукцією «стратегічного фокусу» [4].

Отже, сутність стратегічного аналізу розвитку підприємства полягає в тому, які необхідно робити кроки, що необхідно змінити, як використати ці або інші можливості, переваги, компетенції. Завданням аналізу стратегічного розвитку підприємства є виявлення, розвиток і захист від конкурентів чинників стратегічного успіху.

У залежності від виду стратегічного аналізу можна виділити методики стратегічного аналізу зовнішнього, проміжного і внутрішнього середовища підприємства.

До методик стратегічного аналізу зовнішнього середовища підприємства відносяться: SWOT-аналіз зовнішнього середовища; PEST-аналіз; економіко-статистичні методи; методи економіко-математичного моделювання і т.д.

Після проведення аналізу зовнішнього і внутрішнього середовища, настає етап розробки стратегії, де розробники шукають відповіді на питання про те, яким найбільш ефективним способом можна досягти поставленої мети і що для цього необхідно зробити [3].

Отже, можна зробити висновок, що стратегії розвитку підприємства є збіркою певних постійних принципів функціонування компанії, що спрямовують його до реалізації основних цілей, які містить у собі місія організації. Ці принципи також визначають границі ринкової активності компанії з огляду на сферу можливих рішень.

Література:

1. Уолш К. Ключові фінансові показники. Аналіз та управління розвитком підприємства / Уолш К. – К. : Всеувиго; Наук. думка, 2001. – 367 с.
2. Наливайко А. Теорія стратегій підприємства. Сучасний стан та перспективи розвитку: Моногр. – К.: КНЕУ, 2001. – 227 с.
3. Порожня В.М., Безземельна Т.О., Кравченко Т.А. Стратегічне управління: Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 224 с.
4. Раєвнева О. В. Управління розвитком підприємства : методологія, механізм, моделі : монографія / Раєвнева О. В. – Харків : ВД «ІНЖЕК», 2006. – 496 с.